Tornar a la normalitat

«Hem sigut madurs i hem seguit majoritàriament les instruccions, però som poble i volem ser lliures, també d'imposicions incoherents»

Capítol XXIII

Sortir a l'aire lliure i poder passejar mirant les flors que tenyeixen els camps amarats de primavera. Olorar les aromes i torrar-me d'un sol que sí escalfa la pell. Saber-me necessitada de vitamina D pel coronavirus i pel meu propi jo. Tot això i molt més vaig i vam notar en la primera alenada de llibertat respirada al trepitjar el carrer, el dissabte 2 de maig.

Amb grata sorpresa vam i vaig descobrir com ens havíem trobat a faltar. Els meus ulls es van creuar, en tornar cap a casa, amb el de dues veïnes i ens vam mirar, i saludar, i sí, guardant els dos metres de distància, vam fer una xerradeta que tenia pretensió de normalitat, però portava regust de trobar-se a faltar molt.

Veure la gent fent esport fora de casa, a través del carrer o de les pantalles, em va mostrar retalls d'una societat més madura i valenta del que molts pensen. Ara sí tinc clar que ens en sortirem. Que guanyarem les temors i ens tornarem a abraçar.

Avui, ja no estic massa preocupada per si som capaces, com a societat, de sobreviure a la incertesa perquè es demostra que hem sigut madurs i hem seguit majoritàriament les instruccions que ens donaven les autoritats, però som poble i volem ser lliures, també d'imposicions incoherents i exercits al carrer fent veure que netegen.

Per això, ens sabem prou valentes per entomar la crisi econòmica, que vindrà, amb la mateixa fortalesa que hem entomat l'estar tancats a unes cases presó. Aquí haurem de replantejar-nos com ho fem, com ens assegurem que ningú queda fora de la nova societat construïda. També haurem de treballar per canviar hàbits, ja que hem vist que la natura ens ho demana a crits d'ocell.

Aquesta setmana que, sembla que torna quelcom de normalitat, jo tanco aquest espai de psicologia en temps de coronavirus. Espero que hagi pogut prestar un servei, ja que aquesta era la meva única intenció. Ens tornarem a veure als carrers, mentre comprem, riem, ens queixem dels preus i no ens oblidem de ningú ni de res. Som poble i no ens deturarem!

Assumpta Arasa Altimira, psicòloga general sanitària